

let i 6 à 8 Maaneder — i de sidste Maaneder idetmindste har Regjeringen været fuldkommen færdig til at gennemføre Sagen, naar Rigsdagen havde samtykket —, alene fordi Rigsdagen ikke har villet gaae ind derpaa, og det er jo et Beviis for, at Rigsdagen har Indflydelse paa disse Sager. Rigsdagen har altsaa ikke i 1850 frastrevet sig Indflydelse paa Toldsager, og Rigsdagen frastriver sig heller ikke nu Indflydelse derpaa, thi saalænge Toldfagene endnu henhøre under den særlige danske Rigsdags Omraade, kan der ikke forandres en Løddel i nogen Toldlov, uden med Rigsdagens Samtykke. Det, som Rigsdagen derimod har frastrevet sig, eller rettere sagt, det, som Rigsdagen har forpligtet sig til at gjøre, gjorde den allerede i 1850, men det gjør den hverken mere eller mindre fast, ved i 1853 at gjøre det i Forhold til Holsteen, som den i 1850 gjorde i Forhold til Slesvig, og den Forpligtelse, som Rigsdagen i 1850 paatog sig, bestaaer deri, at Rigsdagen ved sine Afstemninger i Toldsager og hvad dermed staaer i Forbindelse har at tage Hensyn til, at Kongen ikke kan stadfæste de Love, der i den Henseende vedtages for Kongeriget Danmark, uden at han tillige er enig i, ogsaa at give de samme Love, tidligere for Slesvig, og nu for begge Hertugdømmer. I den Henseende er altsaa den Udtalelse at berigtige, at Rigsdagen ved denne Leilighed skulde aldeles frastrive sig Noget.

Sage: Jeg kan bekræfte Rigtigheden af, hvad den ærede Finantsminister anførte om, at den danske Rigsdag i 1850 frastrev sig paa en Maade sin Indflydelse paa vore Toldsager, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at den gjorde det paa Tro og Love til Regjeringen. Det er ganske klart, at, naar Slesvig og Danmark ere forbundne, og vi kun have at raade for Danmark, men den absolute Magt skal raade for Slesvig, saa er det et Forhold, der kun kan bestaae paa Tro og Love. Den nærværende Lov forelægges os nu i grunden kun som en Formsg; thi efterat Patentet, som det kaldes, af 5te Mai er udkommet, som skal træde i Kraft den 1ste Juni, er Toldforffjellen ophevet. Jeg skal ikke her anføre nogle af mine egne Bemærkninger om denne Sag; jeg vil

bede Thinget tillade mig at drage til Minde Ord, der ere udtalte her mellem 2 Mænd, hvis Stemme har meget mere Vægt end min; det var mellem det forrige ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) og den ærede Finantsminister. Den 12te Januar var netop denne Sag for, og der var Tale om det, som nu i Virkeligheden er indtraadt, nemlig en effectiv Ophævelse i alt Væsentligt af Toldforffjellen mellem Holsteen og Slesvig; det nærværende ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds yttrede sig dengang, idet han omtalte en saadan Ophævelse, saaledes: „Jeg siger, det er Noget, som efter min Mening strider saa aldeles mod, hvad jeg anseer for rigtigt, at en saadan Anvendelse efter min Mening ikke alene vilde være en Uredelighed, men ogsaa vilde paadrage et bestemt Ansvar, da det vilde grændse til en saa stor politisk Forseelse, at jeg efter min Mening aldrig kan troe — saaledes, som jeg har gjort den ærede Finantsminister opmærksom paa, og i hvilken Henseende det er mig hjært at have mærket, at mine tidligere Ytringer have gjort noget Indtryk paa ham — at noget Folkething kunde lade det hengaae upaataalt.“ I sit Svar bemærkede den ærede Finantsminister: „Det kommer ikke Hs. Majestæts Regjering an paa at tilvelebringe en indirecte Toldforbindelse mellem Danmark og Holsteen gennem Slesvig;“ og videre: „Kunne vi ikke gennemføre det“ — nemlig den nærværende Toldlov — „er det mig ganske ligegyldigt, om man iøvrigt ad Fortolkningsveien reent kunde undgaae den danske Rigsdags Medvirkning ved faktisk at ophæve Toldgrændsen.“ Vil man have et stærkere Udtryk af den ærede Finantsminister, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at han i et tidligere Møde, om en saadan mulig Ophævelse, den nemlig, som nu, efter Patentet af 5te Mai, er en Kjendsgjerning, yttrede sig saaledes: „Ministeriet vil denne Sags“ — den nu foreliggende Sags — „Afgjørelse i Overensstemmelse med den danske Rigsdag og vil ikke søge ad Krogveie at naae hvad der er muligt, og som Regjeringen skal vise, at den kan sætte igennem ad aaben og ærlig Veie.“ Jeg for mit Vedkommende behøver aldeles ikke at sige det Allermindste hertil. Hvad angaaer selve Loven, da